

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН СЪКИЛИЙНИК

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Ако някой ги пита дали са били в затвора, хората се разсмиват. Шега им се вижда. А в затвора хич не е розово. Особено ако те вкарат за нещо, дето не си го извършил. Ако пък си го извършил, още по-зле; чувстваш се като последен глупак, че си оставил да те спипат. А най-зле е да имаш съкилийник като Кроули.

Мене ако питате, беше си гадинка и половина. Среден калибър, със смугло лице. Ръце и крака като клечки. Мършава шия. Обаче пограмаден гръден кош не бях виждал у човек с неговите размери. Нямам представа откъде му намираха ризи. Колкото по-голяма беше, толкова повече провисваха ръкавите, а пък отпред едва се закопчаваше. Право ви казвам, такова чудо изобщо не бях виждал. Такива като него където и да изникнат, всичко живо спира и се обръща. Приличаше на гърбушко, само дето гърбицата му беше отпред. Не бях изкарал и две седмици в килията, когато ми домъкнаха тоя урод за съквартирант. Такъв си ми е късметът. Аз съм от ония, дето във филмите се подхлъзват и умират на място тъкмо когато отиват да получат голямата печалба. Ако намеря на улицата стотачка, непременно ще се откаже фалшива. А като ме пъхнат на топло, слагат ми за съкилийник някой паяк като Кроули.

Тоя тип приказваше тъй, сякаш го деряха с тъп нож. Непрекъснато се задъхваше. Със свистене. И то тъй, че да ти се прииска да му затъкнеш гърлото.

Доведоха го двама пазачи. На повечето затворници и един им стига, обаче май се бояха от ония грамадни гърди. Знае ли някой какво може да стори човек с подобно телосложение. А всъщност беше толкова слаб, че и калъп сапун нямаше сили да вдигне. То си му личеше, за сапуна де. В спретнат затвор като нашия човек няма как да е толкова мърляв, освен ако най-старателно избягва сапуна след задължителното обезвъшляване на входа. Затуй рекох:

— Какво става, бе шефе, да не мислите, че съм приплакал за компания?

Единият пазач отвърна:

— Затваряй си плювалника. Туй чудо си е платило в аванс и има резервация.

После бутнаха урода в килията.

— Горното легло, мой човек — рекох аз и се завъртях към стената.

Пазачите си тръгнаха и задълго настана тишина.

По някое време го чух да се чеше. Не че имам нещо против, обаче никога не бях чувал човек да се чеше тъй, че да кънти. Отвътре, искам да кажа; тия грамадни гърди бяха като резонатор. Завъртях се и го погледнах. Беше смъкнал ризата и се драпаше с цяла шепа. Щом видя, че го гледам, спря и се изчерви — личеше въпреки смуглата физиономия.

— Какво правиш, мътните да те вземат? — попитах аз.

Той се ухили и поклати глава. Зъбите му бяха чисти и здрави. Изглеждаше адски глупав.

— Престани — рекох.

Наближаваше осем и от радиото в коридора гърмеше с пълна сила сапунена опера за някаква жена и нейните патила с втория брак. Не ми харесваше, обаче пазачът страшно си падаше по тая история, тъй че я слушахме всяка вечер. С времето човек привиква към подобни неща, а подир някоя и друга седмица даже почва да ги следи. Смъкнах се от леглото и отидох до решетката да послушам. Кроули стърчеше тромаво в ъгъла; за двацет минути в килията не бе обелил нито дума, което напълно ме устройваше.

Както обикновено, радиопиесата се влачеше и усукваше около поредната криза в живота на героинята; едва ли на някой му пукаше за нея, но и утре хората щяха да слушат, та да разберат дали наистина ще е толкова тъпо, колкото са предполагали. Както и да е, стана девет без петнайсет, а в девет щяха да изгасят осветлението. Върнах се при леглото, опънах одеялото и отидох да си изплакна лицето на малката мивка до вратата. В девет без десет вече бях готов да си лягам, а Кроули още не бе помръднал. Попитах го:

— Цяла нощ ли ще стърчиш прав?

Той трепна.

— Ами... аз... не, ама няма как да се пъхна на горното легло.

Огледах го. Краката му изглеждаха прекалено кльощави и за джудже, камо ли за такива грамадни гърди. А гърдният кош стърчеше тъй сякаш без усилие можеше да мине и през крепостна стена. Позамислих се.

— Искаш да кажеш, че не можеш да се покатериш?

Той поклати глава. Аз също. Легнах си.

— И какво ще правиш сега? Пазачът ще мине след малко. Ако не си на леглото, отиваш право в карцера. Бил съм там, мой човек. Няма да ти хареса. Сам-самичък. Тъмнина. Смрад. Нито радио има, нито с кого две приказки да размениш, нищичко. Най-добре опитай да се покатериш.

И аз се завъртях. След минута той рече, без да помръдва:

— Няма смисъл. Все едно, няма да мога.

Тъй мълчахме до девет без три, когато светлините примигаха. Изругах и се преместих на горното легло, като най-напред грижливо пъгнах под дюшека костеното слонче, дете си го нося за талисман. Без да обели нито дума — поне едно „благодаря“ да беше рекъл — той се пъгна на долното и само след миг чухме как пазачът се задава по коридора. Докато заспя, все се питах защо ли правя подобна жертва за грозник като Кроули.

На сутринта звънецът не го събуди; наложи се да го разтръскам. А би трябвало да го оставя. Какво ме засягаше? Защо да не изчакам докато пазачите го събудят с кофа ледена вода и пет-шест тояги по петите? Ама такъв съм си. Наивник. Веднъж строших ченето на някакъв тип, задето ритна едно улично псе. А после псето се завъртя и ме ухапа. Така или иначе, скочих от леглото — едва не се претрепах; бях забравил за момент, че съм на горното — и като зърнах Кроули как лежи и си пъхти, протегнах ръка да го разтръскам. Но ръката ми застина, защото видях нещо.

Гърдите му бяха откренати. Не, не разсечени или срязани. Откренати като на панти — като стрида на рибния пазар. И пак като стрида се притваряха пред очите ми, по мъничко при всяко вдишване. Виждал съм как една есен вадеха удавник от реката. Беше потънал през лятото. Изглеждаше ужасно. Е, това сега беше още по-лошо. Разтреперах се от глава до пети. Обля ме пот. Избърсах с длан горната си устна, пристъпих напред, сграбчих го за краката и завъртях с всичка сила, додето го изтъркулих на пода. Той изквича, а аз рекох:

— Чуваш ли тоя звънец? Той означава, че със спането е свършено; запомни ли?

После отидох и пъгнах глава под крана. Поолекна ми. Разбрах, че за момент съм се уплашил от Кроули. Сега само ми беше криво. Просто не го харесвах.

Той се надигна от пода съвсем бавно, като наместваше с усилие крака под тялото си. Винаги се движеше тъй, сякаш примира от глад, а на гърба му тежат стотина кила. Трябваше първо да подвие крака, после да вкопчи ръце в леглото и да се надигне. Грам сила нямаше. Постоя запъхтян, после седна и взе да си обува панталоните. За подобно нещо човек трябва да е или много мързелив, или болен. Аз си бърших лицето и го гледах през парцаливата кърпа.

— Болен ли си?

Той надигна глава и рече, че не е.

— Какво ти е тогава?

— Нищо ми няма. Казах ти снощи. Пък и какво те засяга?

— Внимавай с приказките, мой човек. Навън ми викат Убиеца. Веднъж на един тип му откъснах ръката и го пребих с нея както си беше кървава. Такъв един дребосък като теб. Пресече ми пътя без да се извини.

Кроули прие тия хвалби доста спокойно. Просто седеше, гледаше ме с мътни очи и си траеше. Кипнах.

— Нещо не ми харесваш, драги. Виждаш ли оная пукнатина на пода? Да, същата. Стой отвъд нея. Ха си я прекосил, ха съм те опердашил. Разбра ли?

Само че имаше един гаден номер; откъм „моята“ страна бяха и чешмата, и вратата, където си получавахме дажбите. Леглата също. Той тронаво се отдръпна от леглото, отиде до прозореца, застана с гръб към него и ме зяпна. Не изглеждаше нито изплашен, нито обиден, а още по-малко имаше вид да съжالياва. Просто ме гледаше кротко и покорно като ловджийско псе, обаче усещах, че отвътре е като дебел котарак — целият изпълнен с търпелива злоба. Изсумтах, обърнах му гръб и застанах до решетките да чакам закуската. Според правилника в затвора никого не хранят насила. Ако не му се яде, просто не отива до решетката, когато се зададе количката. А ако е болен, може да се обади на проверката в десет сутринта. Във всеки случай онзи, дето бута количката, изобщо не се интересува. Има ли протегнато канче — сипва в него и толкоз.

Стоях до решетката, а Кроули се подпираше на стената в дъното и усещах погледа му с гърба си. Умът ми бързо прецтракваше. Странни

неща ми хрумваха. Горедолу такива:

„Трябва да ми плащат задето дяля килията с тоя урод. И точно така ще стане. Имам две канчета — моето и неговото. *Усещам ги тия проклети очи.* Е днес поне ще си имам четири филийки и, дявол да го вземе, предостатъчно сливов мармалад, та да подсладя калпавото кафе. Леле мале... ами че утре е сряда. Цели две яйца! Ще го скапя от глад, тоя... додето се гътне и го изкарат на количка. Еха... веднъж да дойде неделя! Да ме погледа бръмбарът смачкан как лапам два сладоледа! Гъкне ли, откъсвам му главата, да си я носи под мишница. *Усещам... усещам два чифта очи!*“

Количката пристигна. Протегнах първото канче. Черпак овесена каша и малко разводнено мляко в единия край; лъжица мармалад в другия. Чашка кафе. Върху нея — две филийки. Веднага подадох другото канче. Онзи дори не ме погледна. Сипа втората дажба и продължи нататък. А аз се отдръпнах с двете канчета в ръце. Не смеех да се обърна. Зад мен имаше един-единствен човек, а усещах два чифта очи. С лявата ръка разлях малко кафе и разбрах, че треперя. Стоях като последен глупак и не смеех да се обърна.

Какво толкова има да му се плашиш, рекох си, той и мравка не може да пребори. Остави канчетата и тръгни към него. Ако не ти допадат очите, затвори ги. Затвори ги — преглътнах на сухо — *и двата чифта.*

Чудна работа. Отидох до него, рекох „Дръж“ и му подадох канчето. Дори добавих малко от моята овесена каша. Рекох му да седне на леглото и да закуси. Показах му как да подслади кафето с мармалад. Не знам защо го направих. Не знам и защо го пуснах да пресече пукнатината. А той си мълчеше. Даже не благодари.

Преди да е изял и половината, аз вече бях закусил и си миех канчето. Той дъвчеше за двамина. Май от самото начало усещах, че не е сам. Когато приключи, остана да седи и отново ме зяпна. После сложи канчето на пода, изправи се и пак отиде до прозореца. Понечих да кажа нещо, но реших да го оставя на мира.

Навън беше дъждовно и мрачно. Лоша работа. В хубави дни следобед ни пускат за един час на двора. В дъждовно време разрешават да се разтъпчем половин час из коридора. Който има пари, може да си купи шоколад, цигари и списания. Който няма, си трае. На мен ми бяха останали двацет цента. Гледах да пестя. Като ги свърших, никой

нямаше да ми даде джобни пари. Излежавах два месеца, няма значение за какво, и ако я карах умната, щяха да ми стигнат за тютюн до края.

Е, така или иначе през дъждовните дни няма кой знае какво за вършене. Най-напред си оправяш леглото. Ако ти е скучно, обикновено се намира някоя интересна тема за приказка със съкилийника. За чистене никой не те закача, стига килията да изглежда що-годе прилично, обаче навсякъде лъщи от чистота, защото друго развлечение просто няма. След като поседях около час, изпуших повече, отколкото можех да си позволя, но не ми хрумна нищо за правене, тъй че накрая грабнах кофата и се заех да лъскам пода. Бях решил да изчистя само половината. Много хитра идея. Като дойдеха пазачите да проверяват около три и половина, едната страна щеше да изглежда направо гнусно в сравнение с другата. И като прибавим мръсното канче, Кроули щеше да си изпати. Пазачите вече знаеха как поддържам килията.

Почти щастлив от идеята, аз заработих, без да се щадя. Влагах цялото си старание. Като стигнах до половината, върнах се и почнах пак отначало. Стигнах до канчето на Кроули. Спрях. Станах, измих канчето и го прибрах. Кроули мина на чистото, а аз довърших пода. Определено изглеждаше добре измит. Целият. Само не питайте защо.

Прибрах кофата и четката, после седнах. Опитах да се залъгам, че ми е добре, защото съм натрил носа на онзи ленив урод. После осъзнах, че изобщо не ми е добре. Ама какво правеше той, за носа ли ме водеше? Изгледах го свирепо. Той си затрая. Продължих да седя. Да върви по дяволите. Така му се пада. Нека си седи и да изгние дано, недоносче скапано.

По някое време запитах:

— За какво хлътна?

Той ме погледна въпросително.

— За какво те вкараха? — поясних аз.

— За скитничество.

— Липса на средства за самоиздръжка или неустановен адрес?

— Средства.

— И колко ти лепна съдията?

— Не съм го виждал. Нямам представа колко ще ми даде.

— А, значи чакаш присъда, така ли?

— Аха. В петък по пладне. Обаче дотогава ще съм навън.

Разсмях се.

— Адвокат ли имаш?

Той поклати глава.

— Слушай — рекох аз, — не си тук заради нечия жалба, разбра ли? Властите са те вкарали, властите ще те съдят. Никой няма да свали обвинението. Колко ти искат за гаранция?

— Триста.

— Имаш ли ги?

Той поклати глава.

— А можеш ли да намериш отнякъде.

— Никаква надежда.

— И смяташ да се измъкнеш?

— Точно така.

— Не и преди петък.

— Напротив. Преди петък. Утре. Чакай и ще видиш.

Огледах мършавите му крайници.

— Тоя затвор е на четирийсет и две години и още никой не се е измъквал от него. Аз, дето съм метър и осемдесет и осем и тежа сто кила без дрехите, пак не бих се опитал. Какво остава за теб?

— Чакай и ще видиш — повтори той.

Седнах и се замислих. Направо не беше за вярване. Та той и от пода едва се изправяше. Сила имаше колкото дървеница, а кураж — още по-малко. И се канеше да излезе от тоя затвор с неговите четириметрови стени и решетки от закалена стомана! Дадено, щях да изчакам.

— Ти си бил още по-тъп, отколкото изглеждаш — рекох аз. — Първо на първо, глупаво е изобщо да мислиш за бягство от тая бастилия. Второ на второ, глупаво е да не изчакаш съда. Ще си излежиш като хората — няма да е повече от два месеца — и излизаш спокойно.

— Грещиш — отвърна той. Усетих тревога в странния му, гърлен глас. — Чакам присъда. Още не съм минал нито разпити, нито досие и преглед. Ако ме осъдят — а попадна ли в съда, това непременно ще стане — трябва да мина на преглед. Всеки доктор — та бил той и затворнически — ще даде мило и драго, за да ме вкара в рентгена. — Той потупа чудовищната си гръд. — Видят ли снимките, вече няма отърване.

— Какво те мъчи?

— Нищо не ме мъчи. Просто така съм устроен.

— Какво ти има?

— Благодаря, добре съм. А ти?

Добре де, негова си работа. Млъкнах. Но направо се шашнах от дългия разговор. Не бях подозирал, че може да приказва толкова много.

Въпреки всичките ми закани, на обяд той си взе порцията, че и малко отгоре. Почти не разговаряхме; Кроули сякаш изобщо не се интересуваше какво става наоколо. Някой нормален човек би се тревожил, като знае, че скоро отива на съд. Още повече пък, ако замисля бягство. Но не и Кроули. Просто си седеше и чакаше да мине времето. Дявол да го вземе, вместо него аз се тревожех!

Към два след обяд резетата издрънчаха.

— Идвай, Кроули — рекох. — Дават ни шанс да се разтърпем наоколо. Ако имаш пари, можеш да си купиш четиво или нещо за пушене.

— И тук си ми е добре — рече Кроули. — Освен това нямам пари. Продават ли шоколад?

— Аха.

— Ти имаш ли пари?

— Двайсет цента. Точно за две седмици ще ми стигнат, ако не си навивам по повече от две-три цигари дневно. Инак никому не давам и пукната пара.

— Майната им на цигарите. Донеси четири блокчета шоколад. Две плодови, едно кокосово и едно с карамел.

Изхилих му се в лицето и излязох, мислейки, че тоя път имам с какво да разсмея момчетата. Обаче някак тъй стана, че никому не успях да кажа за Кроули. Нямам представа защо. Тъкмо понечих да заговоря с един и пазачът го викна. Рекох здрасти на друг, а той ме прати по дяволите, имал си грижи и не му било до приказки. Просто не вървеше. Веднъж си помислих, че ще потръгне — с един от чистачите; ама тъкмо рекох „Ей, да знаеш какъв съкафезник си имам“, и звънецът задрънча да се прибираме. Едва успях да изтърча до лавката преди да хлопнат кепенците. Върнах се горе в килията. Подадох на Кроули шоколадите. Той ги взе, без да обели дума — даже не благодари.

Не си приказвахме до късно, чак додето мина вечерята. По някое време той попита как да сгъва одеялото, че да му е по-топло. Показах му. После скочих на горното легло и рекох:

— Тая нощ опитай да поспиш.

— Какви ги дрънкаш? — попита той.

— Снощи приказваше насън.

— Не си говорех сам — сконфузи се той.

— И с мен не говореше, сигурен съм.

— Разговарях с... брат си — каза Кроули и се разсмя.

Боже мой, що за смях само! Някак си се изцеждаше от него, беше дрезгав, писклив, приглушен и сякаш нямаше край. Надникнах през ръба на леглото, защото си помислих, че може изобщо да не е смях, а някакъв припадък. Лицето му беше обтегнато, очите плътно затворени. Добре де, обаче и устата му беше затворена. Устните стиснати една до друга. *Устата му беше затворена*, а той продължаваше да се смее. Такъв смях още никога не бях чувал — идваше нейде отвътре, от гърдите му. Нямах сили да го понасям. Ако не престанеше незабавно, аз щях да престана да дишам. Или да ми спре сърцето. Животът ми се изцеждаше през порите, превърнат в пот. Смехът ставаше все потънък, все по-писклив и силен, обаче знаех, че аз го чувам, Кроули го чува — и никой друг. Тъй продължи додето престанах да чувам смеха, но въпреки туй знаех, че не е спрял, а когато най-сетне спря, веднага разбрах, макар да не го чувах. Стисках зъби с такава сила, че ме заболяха кътниците. За известно време май съм припаднал, после заспах. Не помня нито как изгасиха лампите в девет, нито как минаха на проверка.

Неведнъж са ме хвърляли в тъч и знам какво е да се свестиш след припадък. Но тоя път беше като обикновено събуждане, тъй че трябва да съм заспал. Както и да е, още не беше утро. До разсъмване сигурно имаше три-четири часа. Бледата луна висеше над стените на затвора и хвърляше мътни лъчи към мен и Кроули. Няколко минути полежах неподвижно и чух Кроули да говори. А сетне чух някой друг да отговаря.

Кроули приказваше за пари.

— Трябва да намерим пари, Бъб. Адски неприятна история. Мислехме, че не ни трябват. И без пари взимахме каквото си искаме. Обаче видя ли какво стана? Само защото не съм пръв красавец, онова ченге взе да задава въпроси. Вкараха ни тук. Сега трябва да се измъкнем. Ще се измъкнем, дума да няма; но ако намерим пари, повече няма да се повтори. Ти ще измислиш нещо, нали, Бъб?

И тогава чух другия глас. Онзи, скърцащият, дето се смееше снощи. Не беше гласът на Кроули! Говореше някой друг. Да бе, знам, че е глупаво. Правилникът е железен: по двама души в килия, по един на легло. Обаче двама разговаряха, а аз не обелвах и дума. Изведнъж изпитах чувството, че мозъкът ми цвърчи и пуска мехури като яйце в тиган.

— Дадено, бе — изписука онова гласче. — Пари се намират лесно. Особено пък за нас с тебе, Кроули. Хе-хе! — И двамата се разсмяха. Кръвта ми застина в жилите и не смеех да мръдна. Гласът продължи: — А сега за бягството; нали знаеш как ще го направим?

— Аха — рече Кроули. — Леле, Бъб, без теб съм за никъде. Какъв мозък имаш, мой човек, какъв мозък!

Гласът отвърна:

— Няма да останеш без мен. Хе! Опитай само!

Въздъгнах дълбоко и тихичко, после бавно се надигнах и повесих глава през ръба на леглото, за да видя. По-смаян не съм бил през живота си и няма да бъда. Или по-изплашен. След като видях онова, с мен бе свършено. Човек живее заради един миг. Като онзи дребен стар доктор, дето изродил пет близнчета. Никога не му се било случвало преди. Нямало и да му се случи повече. От онзи момент нататък ставал излишен. Като детектив от криминално книжле, след като е разкрил убиеца. Всичко опира до едно — кой го е сторил. Стане ли ясно, ченгето отпада. Край на книгата. И с мен беше така; щом видях брата на Кроули, вече нямаше накъде. Онова бе върхът.

Да, брат му. Двамата с Кроули бяха близнаци. Като Сиамските, само че единият беше голям, а другият малък. Колкото бебе. Имаше само горна половина и стърчеше от гърдите на Кроули. Само че онзи грамаден гръден кош беше тъкмо затова — да крие дребосъка. Вече споменах, че се затваряше като стрида. Боже мой!

И тъй, приличаше на бебе. Толкова дребно, искам да кажа. Но не беше бебе, нищо подобно. Имаше чорлава, ситно къдрава коса. Лицето

бе дълго и костеливо с тежки, гладки клепачи. Много мургава кожа и криви кучешки зъби от двете страни на устата — два отдолу, два отгоре. Ушите бяха леко заострени. Тая твар имаше собствен разсъдък, обаче от пръв поглед личеше, че не е цвете за мирисане. Злобно същество, казвам ви, злобно до дъното на душата си. Е, това беше престъпният мозък на Кроули. А самият Кроули му служеше просто за впрегатно добиче. Разнасяше го насам-натам и вършеше каквото му се нареди. Подчиняваше се изцяло на този свой брат... *както и всички останали!* Аз например. Парите за тютюна; чистенето; грижите за храната на Кроули — всичко това бе дело на ситния близък, всичко. Не е моя вината. Никой *никога* не ме бе прецаквал по този начин!

После то ме видя. Както беше отметнало грозната си главичка да се разсмее, изведнъж размаха кльощавата си ръка и изцвърча:

— Хей, ти! Заспивай! *Веднага!*

И аз... заспах.

Не знам как е станало. Ако съм спал през цялото време, тъмничарите щяха да ме откънат в лечебницата. Но Господ ми е свидетел, нямам представа какво се е случило от онзи момент до два след пладне. Сигурно близнаците са ме държали замаян. Обаче трябва да съм се измил и облякъл; сигурно съм ял, а и бас държа, че ония двамата не са си измили сами канчето. Така или иначе, следващото, което си спомням, е как резето на килията издрънча. Докато стоях и го зяпах, Кроули пристъпи зад мен и аз усетих очите му върху гърба си. Два чифта очи.

— Давай — рече той. — Какво чакаш?

— Нещо си ми направил — отвърнах. — Какво?

Той само рече:

— Тръгвай.

Тръгнахме заедно по коридора, после надолу по дългото желязно стълбище към двора. Бяхме извървели някъде към петнайсет-двайсет крачки, когато Кроули прошепна:

— *Сега!*

Бях като бомба, натъпкана с експлозив. Зареден, с махнат предпазител и ударникът на неговия глас ме взриви. Просто избухнах. Пред мен имаше двама пазачи. Хванах ги за вратовете и блъснах главите им една в друга тъй яростно, че се размазаха. Изревах, завъртях се и хукнах към стълбището с кикот и крясъци. Затворниците

се пръснаха на всички страни. На първата площадка един пазач посегна да ме хване. Сграбчих ченгето, метнах го през рамо и побягнах нагоре. Долу отекнаха два гърмежа и куршумите с пльокане се забиха в тялото на пазача. Продължавах да тичам, а той опита да се хване за парапета и чух как китката му изпращя. Метнах го през перилата и той се стовари върху някакъв друг надзирател. Онзи тъкмо се целеше в мен и когато се сблъскаха, пушката изгърмя. Куршумът рикошира от стъпалата и улучи право устата на един затворник от втория етаж. Аз обаче крещях по-силно от него. Стигнах до третия етаж и хукнах покрай килиите, продължавайки да се кикотя. После рязко спрях, праметнах крака през парапета и седнах на ръба. Двама пазачи откриха огън по мен. Калпаво стреляха — от дванайсет куршума само три ме улучиха. Стъпих на долния ръб, облегнах се назад, разперих ръце и почнах да сипя диви проклетия, а от устата ми капеше кръв. Долу на първия етаж тъпчеха затворниците по седем-осем в килия. Пазачите изведнъж се отдръпнаха като кралска свита, за да сторят път на някакъв тип с автомат в ръцете. И автоматът запя. Чорлав трубадур с басов инструмент свиреше серенада за един луд великан на балкона. Устоях на мелодията само миг, сетне полетях надолу, като се премятах из въздуха, смеех се, кашлях и плачех.

А вие ме зяпахте, нали, тъпи ченгета? Измъкнахте пищовите и наизскачахте през вратите от разни стаи за разпити, канцеларии и караулни помещения, тъй ли беше? Но вратите май забравихте да ги затворите, а? И сега Кроули вече е навън. Няма къде да бърза. Кроули командва, където и да попадне. Все ще се намерят други... като мен.

Аз свърших всичко вместо Кроули. Видяхте ли ме сега? А Кроули... Кроули даже не ми благодари.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.